

David Baldacci

**Egy
perccel
éjfél előtt**

David Baldacci

**Egy
perccel
éjfél előtt**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
A Minute to Midnight

Copyright © 2019 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 439 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2020
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

1. fejezet

Újra belovagolt a Halál Völgyébe.

Ám ez a „völgy” Coloradóban volt, az ADX Florence-ben, Amerika egyetlen szupermaximális biztonsági besorolással rendelkező szövetségi börtönében. A „halál” viszont stimmel: a hely szinte búzlott tőle, köszönhetően a fogvatartottak által elkövetett bűncselekményeknek.

Atlee Pine, az FBI különleges ügynöke padlógázzal tette meg az utat idáig, és igazából nem is lóval érkezett, hanem egy türkizsínű, 1967-es Mustanggal, amelynek lenyitható vászonteteje volt. A nő két évig dolgozott az autó felújításán az eredeti tulajdonossal, egy veterán FBI-ügynökkel, aki – ha nem is hivatalosan – a mentora lett, miután Pine befejezte a tanulmányait Quanticóban. A férfi halála után ő örökölte a Mustangot, és most már nem is tudta volna elképzelni az életét nélküle.

A száguldás után most ott ült a börtön parkolójában, és igyekezett megnyugtatni magát, összeszedni a bátorságát, mielőtt találkozik egy szörnyeteggel, aki a többi emberi hulladék társaságában tengette itt a napjait. Valóságos lidércnyomás volt ez a sok gyilkos, akik összesen több ezer embert mészároltak le a büntudat legapróbb jele nélkül.

Pine feketébe öltözött, csak a blúza volt fehér. A csillogó FBI-jelvényét a kabátja hajtókájára csíptette. Tíz percig tartott a biztonsági ellenőrzés, amelynek során meg kellett szabadulnia a két pisztolyától: a Glock 23-astól, az első számú fegyverétől, és a nyolclövetű Beretta Nanótól, a biztonsági tartaléktól, amelyet a bokájára csatolva hordott. Szinte meztelennek érezte magát a két fegyver nélkül, de nem tehetett semmit: a börtönökben szigorú szabályok vannak,

és érthető okokból az egyik legfontosabb előírás megtiltotta, hogy a látogatók fegyvert viseljenek.

Egy kemény széken ült a négyzet alakú látogatóhelyiségben, a lábát a szék fémlábai köré fonta. Szemben vele egy vastag, átlátszó fal volt, amelynek másik oldalára hamarosan megérkezik a férfi, akivel találkozni akart. Néhány perc elteltével hat jól megtermett őr kísérté be a megbilincselte Daniel James Tort, a padlóba rögzített karikához láncolták, majd magukra hagyták a törvény és a törvénytelenység képviselőjét, akik most egymással szemben ültek, és csak egy polikarbonát fal választotta el őket, amely a legtöbb pisztolygolyónak is ellenállna.

Tor nem akármilyen fizikummal rendelkezett: százkilencvenhárom centiméteres magasságához közel százharminc kilogrammos súly tartozott. Még most, az ötvenes éveiben is úgy nézett ki, mint aki bármikor beállhat egy profi amerikaifutball-csapatba. Pine tudta, hogy a férfi testét tetoválások borítják, és ezek közül nem egyet az áldozatai készítettek. Nyilvánvalóan rendkívüli magabiztossággal uralta az éppen aktuális zsákmányát, és még egy ilyen hegyes eszközt is a kezükbe adott, amivel véget vethettek volna a rémál-muknak. Egyetlen áldozat sem próbálta meg.

A férfi igazi torzszülött volt, mind fizikailag, mind érzelmileg. Nárcisztikus személyiség, legalábbis a szakemberek szerint. Ez pedig kétségtelenül az egyik leghalálosabb tulajdonság, amellyel a természet egy embert sújthat. Nem rosszindulatból gyilkolt, a valóság sokkal borzasztóbb volt. Semmiféle empátiát nem mutatott mások irányában, egyetlen dologra szomjazott: a saját gyönyörére. Ezt a vágyat pedig csak úgy tudta csillapítani, ha elpusztított másokat. Legalább harminc embert ölt meg, de ezek csak az ismert áldozatai voltak. Pine-nal együtt sok rendőr gyanította, hogy a valós szám ennek a kétszerese, akár a háromszorosa is lehet.

Tor nemcsak az arcát, de a fejét is simára borotválta. Hideg, kifejezéstelen tekintete úgy siklott az ügynökre, mint egy kíváncsi kígyóé, amely a következő másodpercben lecsap a zsákmányra. Egy ragadozó

vadállat pillantása volt ez, és egyetlen gondolatot sugallt: ölni! Pine tisztában volt vele, hogy Tor – az ihletett szélhámós – bármilyen szerepet el tud játszani, még a normális embert is, hogy a végzetébe csalogassa az áldozatát. És ez már önmagában is elég rémisztő volt.

– Már megint maga az? – kérdezte a férfi szándékosan lenéző hangon.

– A harmadik az igazi – felelte Pine nyugodtan.

– Kezdem unni magát. Na, halljam! Mit akar már megint?

– Legutóbb megmutattam magának Mercy fényképét.

– Én pedig azt mondtam, hogy több információra van szükségem.

Hiába mondta, hogy unja a nő látogatásait, Pine tudta, hogy Tornak szüksége van valakire, aki felett talán uralkodhat. Igényelte a figyelmet, a pusztá létezését igazolta vele. Pine ezt akarta a saját előnyére fordítani.

– Már mindent elmondtam.

– Legalábbis azt hiszi, hogy mindent. Legutóbb már beszélünk erről. Ezt kapta házi feladatnak. Megcsinálta? Vagy azt akarja, hogy csalódjak magában?

Pine borotvaélen táncolt, és pontosan tudta ezt, de ami még fontosabb, Tor is tisztában volt vele. A nő be akarta vonni Tort, de azt nem akarta, hogy a férfi uralkodjon felette. És ez az, ami untatta az ellenfelét.

– Talán eszébe jutott valami, ami segíthet nekem – mondta Pine. A férfi egykedvűen bámult rá.

– Azt mondta, hogy az ikertestvére hatéves volt, amikor elrabolták.

– Így van.

– És mindez egy késő éjjelen történt a georgiai Andersonville-ben. És maga is a szobában volt.

– Igen.

– És azt állítja, hogy leütöttem magát, de nem öltem meg.

– Betörte a koponyámat.

– És egy gyerekmondókával számoltam ki, hogy melyiküket vigyem el?

– *Ecc, pecc, kimehetsz.*

– Akárkin kezdjük ezt a mondókát, mindenképp a másikra jön ki a vége, a páros szótagszám miatt.

– Tehát? Miért döntött úgy, hogy rajtam kezdi? – kérdezte Pine előredőlve. – Mert így tudnia kellett, hogy Mercy fog veszíteni.

– Túl gyors a tempó, Pine ügynök! Lassítson, ha azt szeretné, hogy jussunk valamire.

A nő ösztönösen vágott vissza.

– Semmi kedvem ahhoz, hogy még több időt elpazaroljak!

Tor elmosolyodott, és megcsörgette a bilincseit.

– Nekem rengeteg időm van – mondta.

– Miért döntött úgy, hogy engem hagy életben, és nem Mercyt? Véletlen lett volna?

– Ne hagyja, hogy eluralkodjon magán a túlélők büntudata. És amúgy sincs időm az ilyen nyafogásokat hallgatni. – Hirtelen elmosolyodott, majd hozzátette: – Még úgy sincs, hogy harmincszoros életfogytiglant kaptam.

Úgy tett, mintha büszke lenne a büntetésére, és Pine tudta, hogy tényleg az is.

– Rendben, de nekem tudnom kell – felelte nyugodtan Pine.

– Tehát azt mondja, hogy betörtem a koponyáját. Abba könnyen belehalhatott volna.

– Igen, de mégsem haltam bele. Márpedig maga mindig szeretett biztosra menni az áldozataival.

– Ugye maga is érzi, hogy pont ezzel cáfolja meg azt az állítását, hogy én voltam a támadó?

– Én nem így látom.

– Akkor hadd kérdezzem meg: tud még egy olyan esetről, amikor a szobájából vittem el egy hatéves gyereket, és életben hagytam egy szemtanút?

Pine hátradőlt a széken, mielőtt válaszolt volna.

– Nem.

– Akkor miért hiszi, hogy a maga esetében így tettem? Mert a terapeutája ezt húzta ki magából hipnózisban? Maga mesélte el legutóbb. Különös dolog ez a hipnoterápia. Ugyanolyan gyakran bizonyul tévesnek, mint helyesnek, sőt, talán még több is a tévedés. Maga meg tanulmányozta az esetemet az FBI-nál, ahogy a többiek is, mivel kötelező olvasmány vagyok. – Szinte egykedvűen mondta az utolsó mondatot, de Pine némi büszkeséget vélt felfedezni a hangjában. – Maga is tudta, hogy akkoriban Georgiában tevékenykedtem, ezt el is ismerte. Úgyhogy tudja, mit gondolok erről az egészről? Hogy a hipnózis nem egy valódi emlékképet hívott elő, egyszerűen csak megalapozott egy olyan következtetést, amelyet már sokkal korábban levont magában, bizonyos külső információk alapján. Ez nem állna meg a bíróság előtt – csóválta a fejét a férfi. – Engem azért kevert bele a dologba, mert bele akart keverni, mivel nem találta azt a személyt, aki valóban kitöltheti az üres helyet az emlékezetében. Annyira le akarta zárni az ügyet, hogy azt is hajlandó volt elfogadni, ami nyilvánvalóan nem igaz.

Pine nem felelt, mert tudta, hogy a férfinak akár igaza is lehet. Eltöprengett ezen, Tor hangja riasztotta fel:

– Pine ügynök, itt van még? – csörgette meg a láncait a férfi. – Hahó, FBI, az érdeklődésem másodpercről másodpercre meredeken csökken!

– Az évek során változtatott az elkövetési módokon, a támadásai nem voltak egyformák. Mondhatjuk, hogy egyre kifinomultabak lettek.

– Ez csak természetes. Bármilyen foglalkozást űz is az ember, minél tovább csinálja, annál jobb lesz benne. Én sem vagyok kivétel. Csakis magamnak köszönhetem, hogy ilyen... különleges pályát futottam be.

Pine-ban felment a pumpa a legutolsó megjegyzés hallatán, de türtőztette magát. Tisztában volt vele, hogy a férfi az ellenkezést szerette volna látni az arcán, amiért a gyilkosságait egy tisztességes foglalkozáshoz hasonlította. De nem adta meg neki ezt az örömet.

– Értem, de most pont az én következtetésemet támasztja alá: az, hogy korábban nem csinált ilyet, még nem jelenti azt, hogy soha nem is csinálhatta. Ahogy mondta, egyre jobb lett, egyre kifinomultabb elkövetési módokat választott.

– És maga tudja, hogy később csináltam ilyet?

Pine felkészült erre a kérdésre.

– Nem ismerjük az összes áldozatát, így aztán nem tudok teljes bizonyossággal felelni erre a kérdésre.

A férfi hátradőlt, és kelletlenül elmosolyodott ezen a ravasz válaszon.

– Tehát maga most választ vár tőlem. Egyszerűen azt akarja hallani, hogy én voltam, vagy nem én voltam.

– Ez már igazán semmit sem változtatna a helyzetén, nincs vesztenivalója. Nem fogják kivégezni, ha bevallja.

– Hazudhatnék is, és mondhatnám, hogy igaza van. Az elég lenne magának?

– FBI-ügynök vagyok.

– És?

– És meg kell...

– Meg kell találnia a holttestet vagy, ennyi idő után inkább azt mondanám, a csontvázat.

– Bizonyosságra van szükségem – felelte Pine halkán.

Tor megrántotta a vállát.

– Sajnos nem emlékszem minden áldozatom eltüntetés helyére.

– Lehet, hogy tévednek a szakértők a fotografikus memóriáját illetően?

– Nem. Néhány áldozatomat szándékosan felejtettem el.

– Miért?

– Mert semmi emlékezetes nem volt bennük – felelte a férfi előrehajolva. – És nem akarok megnyugvást adni a nyafogó családtagoknak, akik idejönnek, és könyörögnek. Nem vette észre, hogy ez nem az én stílusom?

– Emlékszik rá, hogy hol ásta el Mercy-t?

– Kénytelen lesz újra meglátogatni, és akkor majd beszélgethetünk. Most fáradt vagyok.

– De alig kezdtük el a beszélgetést! – válaszolta Pine némi türelmetlenséggel a hangjában.

– Szólítson Dannek!

A nő értetlenül bámult rá. Nem számított erre a kérésre.

– Micsoda?

– Ez már a harmadik randevúnk. Ideje, hogy elkezdjünk valódi neveket használni, Atlee.

– És ha én nem akarom?

A férfi hangtalanul összeütötte a két tenyerét.

– Akkor a szegény, aranyos és valószínűleg halott Mercy Pine örök rejtély marad. Huss!

– Mikor akar újra találkozni?

– Mához egy hónapra... Atlee! Elfoglalt ember vagyok. Úgyhogy szólítson Dannek, különben örökre végeztünk.

– Rendben... Dan.

Miután Pine kiment, megkapta a fegyvereit, és igencsak türtöztetnie kellett magát, hogy ne rohanjon vissza a börtönbe, hogy szétlője a kibaszott Dan fejét.

Beszállt a kocsijába, és elindult az arizonai Shattered Rockba, ahol egy hatalmas, gyéren lakott vidék egyetlen FBI-ügynöke volt. Egy órája vezetett, amikor AMBER alert riasztás érkezett a telefonjára. Elraboltak egy kislányt. A gyanúsított egy szürke Nissan pick-uppal menekült éppen, Pine-hoz nagyon közel.

A törvény és a rend istene rámosolygott a ragyogó telihold mögül, mert öt perc múlva a Nissan szemből elszánguldott Pine mellett.

A nő azonnal megfordult, a Mustang kereke füstölt és csikorogott, majd újra megtapadt az aszfalton. Pine bekapcsolta az autó hűtőrácsába szerelt kék fényt, padlóig nyomta a fényes króm gázpedált, és a motor felbőgött, ahogy a Mustang egy kislány megmenetelésére indult.

Pine megesküdtött magának, hogy ezúttal nem fogja elhibázni.

2. fejezet

Egy rendőr számára egyetlen igazán kritikus szabály volt az AMBER alert riasztások esetére: az áldozat és az elkövető közelébe kellett jutni, amilyen hamar csak lehet, és elvágni a menekülés útját. Ezt követően már sokféle módon kezelhető a helyzet. Használható a nyers erő, de ha lehetséges, akkor szép szóval kell meggyőzni az elkövetőt, hogy ne bántsa a túsztát.

Az egyre közeledő, villogó kék fény láttán a férfi lekanyarodott a főútról, és Pine tudta, hogy gyorsan fel kell mérnie a helyzetet, és meghoznia a szükséges döntéseket. Az mindenesetre szerencse volt, hogy ismerte a környéket, mert miután másodszor látogatta meg Tort a börtönben, ugyanerre az útra fordult rá, hogy kiszellőztesse a fejét. Így aztán tudta, hogy az út egy zárt kanyonban vezet, amelyet csak ebből az irányból lehet megközelíteni.

Felvette a kapcsolatot a helyi rendőrökkel, azonosította magát, és megadta a helyzetét. Tisztában volt vele, hogy a hatóság azonnal megindítja az akciót, de mivel a környék elég elhagyatott volt, biztosan beletelik pár percbe, mire megérkeznek. A kislány túlélésének a záloga ebben a pillanatban nem lehetett más, mint Pine, a két pisztolya, a gyors észjárása, a kiképzése és a tapasztalata.

Az alkonyat lassan átadta a helyét a teljes sötétségnek, ahogy mind magasabbra kapaszkodtak fel a szerpentinén. Az út minden kerékfordulatra egyre szűkebb és egyre meredekebb lett.

Pine szerette volna látni a férfit és a kislányt a pick-up vezetőfülkéjében, de csak halvány körvonalakat tudott kivenni. A rendszám egyezett a riasztásban megadottal, és az is nyilvánvaló volt, hogy a sofőr menekül. Pine nem tudta eldönteni, az elkövető tisztá-

ban van-e vele, hogy az út egy bizonyos ponton véget ér, egyszerűen elfogy a jármű alól. Az viszont egyértelmű volt, hogy nem lesz könnyű megoldani a helyzetet. A nő azonban nagyon kemény kiképzést kapott a komplikált helyzetek kezelésére.

Hét-nyolcszáz méter múlva bekövetkezett az a pillanat, ahonnan már nem volt visszatérés. Pine a szűk úton keresztbe állva állította le a Mustangot, teljesen elzárva a kanyonból kivezető utat. Az anyósülés volt közelebb a Nissanhoz, hogy ha a férfi megpróbálna áttörni, akkor az ablakon át lelőhesse. Elővette a megbízható Glockot, és célra tartott a lehúzott ablakon keresztül.

A Nissan megfordult, és a motorház most abba az irányba nézett, ahonnan érkeztek. A férfi üresbe tette a váltót, de nem állította le a motort. Pine szinte látta, ahogy a fickó agyában cikáznak a gondolatok: *Megpróbáljam, vagy ne?*

Amikor a férfi bekapcsolta az erős reflektorokat, Pine azonnal kilőtte őket. Úgy gondolta, sikerült kivívnia az elkövető maximális figyelmét, most már biztosan komolyan veszi. Még egyszer megadta a pillanatnyi helyzetét a helyi rendőröknek, majd várakozva ült tovább, egyik keze a pisztoly markolatán, a másik az ajtókilincsen.

Egy darabig semmi sem történt. Aztán tíz perccel később kinyílt a Nissan bal első ajtaja. Úgy látszott, a fickó döntött.

És a sakkjátszma elkezdődött.

Pine is kinyitotta az autó ajtaját.

Négy láb lépett ki a Nissanból.

Pine is kitétte az egyik lábát, a cipője nagyot csattant az aszfalton.

A férfi és a kislány a pick-up ajtajának takarásában szállt ki, Pine pedig a férfi széles mellkasának a magasságába célzott a pisztolyával.

– FBI! Vége a játzmának! Lépjén távolabb a kislánytól, feküdjön hasra, tegye szét a lábát, tarkóra a kezét! És most rögtön, különben lövök!

A férfi nem engedelmeskedett, hanem leguggolt, és védekezőn maga elé tolta a gyereket.

Így is jó, gondolta Pine, a szemétláda tehát nagyban játszik, és pajzsként használja a lányt. Miért is lepődöm meg ezen?

A Nissan belső világításának a fényében Pine úgy vélte, a férfi az ötvenes évei elején járhat. Középmagas, izmos testalkat, a kopasz feje búbját őszülő, gondozatlan haj vette körbe egy vékony csikban, mintha csak repkény kúszott volna fel rá. A vonásai undorítóan csúnyák voltak, tébolyultság sütött róluk. Az idősödő pedofil két lábon járó mintapéldánya. A koszos pólója látni engedte duzzadó bicepszét, ezenkívül poros bársonynadrágot és elnyűtt bakancsot viselt. A lány tíz-tizenegy éves lehetett, szikár, sportos alkat, a korához képest elég magas. A feje két oldalán egy-egy szőke copf lógott. Focistanadrágján fűfoltok éktelenkedtek, a pólója illett a nadrághoz. A térde koszos volt, csakúgy, mint a hosszú zoknijai és az Adidas futballcipője. Nem meglepő, hogy ijedtnek tűnt, de Pine valami elszántságot is látott a tekintetében.

Nem nagyon lehetett eldönteni, hogy a férfi idegen-e a kislány számára, vagy ez igazából egy családi dráma. A fickó idősnek tűnt ahhoz, hogy a lány apja legyen, de ki tudhatja manapság?

– A rendőrség is hamarosan megérkezik. Tegye, amit mondtam, és akkor nem lesz bántódása!

A férfi némán bámult Pine-ra.

– *¿Habla ingles?** – próbálkozott Pine spanyolul.

– Amerikai vagyok, te rohadt kurva! – horkantott fel végül a férfi. – Talán úgy nézek ki, mint egy büdös mexikói?

– Ha amerikai, és érti, amit mondok, akkor semmi oka sincs rá, hogy ne engedelmeskedjen.

A férfi egy Sig Sauer pisztolyt húzott ki a derékszijából, és a cső végét a lány fejéhez nyomta.

– Ki fogok jutni innen. Dobd el szépen a fegyvered, vagy szétloccsantom a hercegnő agyát!

– Maga fogja eldobni a pisztolyt, aztán szerez egy ügyvédet, és szépen leüli az ítéletét.

– Azon már túl vagyok, és nem nagyon tetszett a dolog.

* Beszél angolul? (*spanyol*)

– Hogy hívják?
– Ne próbálkozz a józsaru-trükkal!
– Biztos, hogy meg tudjuk oldani a helyzetet.
– Mi a fasz? Azt hiszed, egyezkedni fogunk? – kérdezte a férfi hitetlenkedve.

– Engedje el, aztán megpróbáljuk megoldani a problémáját!
– Nem dőlök be ennek a rizsának!
Ebben a pillanatban szirénák harsantak fel a távoból.
– Ez nem rizsa, ez az igazság.
– Nem egyezkedek.
– Akkor maga szerint hogyan fog kimászni ebből?
– Úgy, hogy szépen elállsz az útból, mi meg kihajtunk a kanyonból. Van egy kis dolgom ezzel a szépséggel, nem szívesen hagynám ki. Alig várom, hogy nekilássunk – mondta, és a másik kezével megfogta a lány torkát.

Pine uja megfeszült a Glock ravaszán. Talán meg kellene kockáztatnia, hogy lőjön.

– És mi lesz a közeledő rendőrökkel?
– Majd te beszélsz velük.
– Nincs hatásköröm felettük.
– Ide figyelj, te süket kurva! Nálam van a lány, tehát én diktálok.
Te engedelmeskedsz nekem, nem fordítva.

– Nem juthat ki a lánnyal.
– Azt te csak hiszed.
Pine úgy döntött, taktikát vált.
– Ismered ezt az embert? – kérdezte a gyereket.

A kislány lassan megrázta a fejét.
– Hogy hívnak?
– A nevem...
– Kuss legyen! – kiáltotta a férfi, és a pisztolyt erősen a lány fejéhez nyomta. – És te is hagyj abba! – mordult Pine-ra.
– Csak azt szeretném, ha mindhárman épségben kijutnánk ebből a helyzetből.

– Talán inkább csak ketten. Nem hinném, hogy a kisujjad is mozdítaná értem.

– Nem akarom lelőni, de megteszem, ha rákényszerít.

– Ha lelősz, a lány meghal.

Pine végigmérte a kislányt. Saját magára emlékeztette ennyi idős korában. Nyúlánk, karcsú termet. De a nő újra meglepődött a nyugodt tekintetén. Végignézett a ruháján, a fűtől zöld rövidnadrágon és a koszos térdén. Kemény lány lehet. Talán, de csak talán, van esély. Kockázatos volt, de olyan megoldás nem létezett, amely ne lett volna az.

– Focizol? – kérdezte a lánytól.

Az lassan bólintott.

A férfi a kanyon széle felé húzta a foglyát. Még három méter, és alattuk a több száz méteres szakadék.

– Egy centit se tovább a szakadék felé! – kiáltotta Pine, és előrébb lépett.

A férfi megállt. A nő is.

A szirénák egyre közelebbről hallatszottak. De ha Pine nem oldja meg gyorsan a helyzetet, akkor a rendőrök érkezésével romlanak az esélyek.

– Kezd elfogyni a türelmem – mondta a férfi.

– Adtam magának egy lehetőséget, ennél jobbat nem tudok. A börtön nem valami jó, de mégis jobb, mint a temető. Két méterrel a föld alól sosem szabadul, még feltételesen sem.

A férfi újra megindult a szakadék felé, magával vonszolva a kislányt.

– Állj! – üvöltötte Pine, és megpróbált célt keresni a Glockra szerelt trícium éjjellátóban. Az eszköz hátsó részén két foszforeszkáló tríciumbetét segítette a célzást, míg a cső elején lévő betétet fényelnyelő fehér festék vette körül. A szerkezet nagyon pontos célzást tett lehetővé, de Pine nem lőhetett. Még a végén a kislányt találja el. Vagy a férfi uja megrándul a ravaszon, amikor a nő eltalálja őt.

A fickó észrevette Pine dilemmáját, és diadalittasan vigyorgott.

– Nem fogsz lőni, erről beszéltem! Itt én diktálok!

Pine a lányra pillantott. *Oké, most vagy soha.*

– Én is fociztam valamikor. Életemben egyszer lőttem gólt, azt is sarkazva. A kapus lába között ment be. Fogadok, hogy te sokkal jobb játékos vagy, mint én akkoriban.

Pine egyenesen a lány szemébe nézett, és a tekintetével próbálta közölni azt, amit szóban nem tehetett meg.

– Fejezd be a süket dumát a fociról! – kiáltotta a férfi. – Utoljára mondom, hogy dobd...

A lány sarka hátra, felfelé lendült, pontosan ágyékon találva a férfit. Az elengedte a túsztát, kétrét görnyedt, az arca eltorzult a fájdalomtól, és kiejtette a pisztolyt a kezéből.

– T-te r-rohadt k-kis k-kurva! – nyögte elvörösödött arccal. Aztán térdre rogyott, és levegőért kapkodott.

Pine odarohant, maga mögé rúgta a férfi pisztolyát, megragadta a lány kezét, és biztonságos távolságba húzta.

Ez lett volna az akció vége. Pine fogta a fegyverét, a férfi pedig fegyvertelen volt. És a túszt is kiszabadult. Szabadon távozhat. A rémálomnak vége.

De nem volt vége. Mert amikor a férfi végre felállt, és kiegyenesedett, Pine-ra nézett, és köpött egy nagyot.

– Most azt hiszed, elkaptál? Kilenc életem van! – Dühösen nézett a lányra, aki undorodva bámult vissza rá. – Nem is tudom, hány ilyen lányt dugtam meg, daraboltam fel, és adtam oda az állatoknak! De kijutok innen, és újra megteszem! Hallod, amit mondok, te FBI-kurva?

Pine egy hosszú pillanatig a férfira meredt. És hirtelen egy másik embert látott a férfi gúnys arcában.

Pontosan tudta, hogy nem kellene bekapnia a horgot. De képtelen volt megállni.

Az égre nézett, ahol a hold sárgászörösen ragyogott.

Telihold, de valahol véres holdnak is nevezik.

A zsákmányra vadászó ragadozók holdja. És most én vagyok a ragadozó.

Visszatette a tokjába a pisztolyát, és a férfi felé lépett.

Daniel James Tort látta maga előtt. A végzetét, a rémálmaid. El akarta hessegetni ezt a lidércnyomást.

A férfi fölényesen mosolygott rá.

– Hatalmas hibát követtél el.

– Mégpedig? – kérdezte Pine, de abban a pillanatban tudta is, mi lesz a válasz.

– Ha nem vetted volna észre, én férfi vagyok – felelte a fickó, majd úgy lódult előre, mint egy felbőszült bika.

A következő pillanatban hátratántorodott, megszedült, és vérbe borult az arca, mert Pine hosszú lábának végén a negyvenkettes cipő óriási csapást mért rá. A férfi jajgatva görnyedt össze.

– Ha nem vetted volna észre, most a szart is kirúgom belőled! – mondta Pine.

Állon rúgta a férfit, aki ettől kiegyenesedett, mire Pine nyitott tenyérrel az ornyergére ütött. A fickó feljajdult, és úgy dőlt hanyatt, mint egy zsák.

A küzdelemnek itt már tényleg be kellett volna fejeződnie, de Pine lovaglósülésben a férfira ugrott, és a jó száznyolcvan centiméteres testéhez tartozó izmos lábával az oldalához szorította a két karját. Aztán ütlegelni kezdte a férfi fejét, és igyekezett minden technikát felhasználni, amelyet az évek során megtanult az MMA- és a közelharcedzéseken: ököllel, könyökkel, alkarral, nyitott tenyérrel püfölte.

Mínta most adta volna ki a közel harminc év alatt felgyülemlett dühét. Érezte, ahogy a porcok és a csontok meglazulnak a férfi arcán, a válla fölött pedig az FBI-angyal kiabál rá, hogy amit tesz, az minden szolgálati előírásnak ellentmond. De Pine képtelen volt abbahagyni.

A férfi kezdetben még próbált küzdeni ellene, de aztán ernyedő öntudatlanságba zuhant, és az arca már csak egy véres massa volt. Pine az orrában érezte a szagát, amellyel elkeveredett a saját izzadsága. Az érzés egyszerre volt émelyítő és mámorító.

Végül kimerülten felemelkedett a férfiról, az arca sápadt volt, a lába remegett. Hirtelen rádöbbsent, hogy mit is tett, és ezt az FBI-angyal is megerősítette. Hosszan kifújta a levegőt, a véres kezére és a kabátujjára nézett, majd beletörölte azt a nadrágjába. A kislány felé indult, aki erre hátrálni kezdett. Pine megállt, és elszégyellte magát, amiért félelmet keltett a lányban.

– Jól vagy, nem bántott? Nem csinált... valami olyat veled?

A gyerek a fejét rázta.

A szirénázás még közelebből hallatszott.

– Meghalt? – kérdezte a lány a férfira meredve.

– Nem, csak elvesztette az eszméletét – felelte Pine, bár ebben nem volt teljesen biztos. A combjára támaszkodva hajolt le a gyerekekhez. – Hogy hívnak?

– Hollynak.

– Holly, nagyon bátor dolgot tettél. És pontosan megértetted, mit akartam mondani. Hihetetlen volt!

– Van három bátyám – mosolyodott el halványan a lány. – Tényleg nagyot tudok rúgni, ha elkapnak.

Pine megszorította a lány vállát.

– Nagyon örülök, hogy nem esett bajod.

– Maga tényleg FBI-ügynök?

– Igen.

– Nem is tudtam, hogy lányok is lehetnek ügynökök. Azt hittem, ilyen csak a tévében van.

– Mi, lányok bármit meg tudunk csinálni, ha nagyon akarjuk. Efelől ne legyen semmi kétséged.

Pine felegyenesedett, mert a rendőrautók megérkeztek, és tőlük néhány méterre megálltak. A mozdulatlanul fekvő véres férfira nézett.

Elővette a jelvényét, és indult, hogy megmagyarázza, mi történt, meg azt is, hogy miért verte majdnem agyon a férfit.

Lehet, hogy itt ér véget Atlee Pine nem túl különleges ügynök pályafutása.

3. fejezet

Pine belépett az irodája biztonsági kapuján az arizonai Shattered Rockban, a Grand Canyonhoz legközelebb fekvő településen. A Grand Canyon – ez a topográfiai ékkő – az egyetlen a világ természeti csodái közül, amely az Egyesült Államokban található. Pine asszisztense, Carol Blum már az íróasztalánál ült az iroda apró előterében. A nő a hatvanas éveiben járt, és több évtizede dolgozott az FBI-nak különböző helyszíneken, különböző beosztásokban. Hat gyermeke közül már egy sem lakott vele, így aztán Carol mindennap korán érkezett, és későn távozott az irodából. Egyszer azt mondta Pine-nak, hogy nincs semmilyen hobbija, úgyhogy most az FBI az élete. Magas, csinos nő volt, tökéletes frizúrával, visszafogott sminkkel meg ékszerekkel, és mindig profi módon válogatta össze a ruháit.

– Jó volt az edzés? – kérdezte Blum.

Pine általában kora hajnalban edzett Shattered Rock aprócska belvárosában, egy konditeremben. Az odajáró súlyzórajongók imádták a hely minimalista, retró stílusát. Nem volt légkondicionáló, nem voltak csillogó gépek, senki sem viselt testhez simuló, divatos sportruhákat. Csak súlyzók voltak, hatalmas tárcsák, amelyek az emberek nyögve emelgettek bőszen a magasba.

És persze rengeteg izzadság volt.

– Nem edzettem ma reggel. Később értem haza Coloradóból, mint ahogy terveztem, és úgy gondoltam, tegnap kialszom magam, de aztán nagyon rossz éjszakám volt, ezért ma reggel később kelttem fel, és már nem volt időm elmenni. Sok minden kavarog a fejemben.

- Például? – kérdezte Blum, és kíváncsian nézett Pine-ra.
- Jöjjön be az irodámba, és elmondom a „csodálatos” részleteket. Ja, és lehet, hogy új főnököt fog kapni.

Blumnak arcizma sem rándult. Pine szerette, hogy a nőt nem lehetett kizökkenteni a nyugalmából, talán mert az FBI-nál töltött hosszú évek során már mindent megtapasztalt.

- Kér egy kávé?
- Carol, nem kell kávé főznie nekem, ez annyira rossz sztereotípiákra emlékeztet!

– Mi rossz van abban, ha felajánlom, hogy készítek magának egy kávé? Más lenne a helyzet, ha elvárná tőlem. Sok férfi ügynökkel dolgoztam együtt, akik tényleg így viselkedtek.

- És mit csinált velük?
- Kaptak egy kis kiképzést – felelte Blum csillogó szemmel.

A nő odasétált a tálalón lévő kávégéphez, bekapcsolta, majd kivett egy kapszulát az egyik fiókból.

Amikor bement az irodába a gőzölgő kávéval, Pine már az asztalánál ült. Blum letette a csészét, és helyet foglalt az asztal másik oldalán álló széken.

Az irodát nemrég újították fel, de Pine kérte a kivitelezőt, hogy hagyja meg a falon lévő két lyukat. Az első akkor keletkezett, amikor az ügynök egy tanút hallgatott ki, aki egyszer csak úgy gondolta, hogy behúzza neki egyet. Célt tévesztett, és az ökle a falba csapódott. A második lyukat már Pine okozta, amikor a férfi fejét a gipszkartonba verte. Blum ötlete volt, hogy ne javíttassák ki, mert szerinte az események nyoma minden szónál többet mond.

- Tehát? – kérdezte Blum várakozón. – Mi történt?

Pine a kávéba kortyolt, mielőtt válaszolt volna.

– Coloradóban kaptam egy AMBER alertet, és szerencsére belefutottam az elkövetőbe. És sikerült megakadályoznom, hogy elraboljon egy Holly nevű, aranyos kislányt.

– Ez nagyszerű! Biztosan megdicsérik érte. – Blum egy pillanatra elgondolkodott, majd megkérdezte: – Hol itt a probléma?

– Nos, az a helyzet, hogy egy kicsit túlzásba estem az ürge megfékezésével, és nemigen akartam abba hagyni.

– Nem akarta abba hagyni?

– Kórházban van betört koponyával és más sérülésekkel.

– Biztos vagyok benne, hogy azt tette, amit tennie kellett.

– Hát, igazából nem kellett volna megvernem.

– Akkor miért csinálta?

– Nekem esett, megpróbált megtámadni, én meg... kiadtam magamból a frusztrációmat.

– A frusztrációját?

– Éppen Tortól tartottam hazafelé.

– Szóval... igazából Tort verte agyon?

– Le tudtam volna állni, le is kellett volna állnom.

– De azt mondta, a férfi magára támadt.

– Akkor a kislány már biztonságban volt – csóválta a fejét Pine.

– Én döntöttem úgy, hogy egy kicsit továbbviszem a dolgot.

– De abban a pillanatban nyilván nem volt egyszerű döntést hoznia.

– Viszont egy adott akcióban a „döntést” mindig az FBI hozza.

– Ez igaz – ismerte el Blum.

Kopogtak a külső ajtón, a két nő egymásra nézett.

– Máris itt vannak értem? – kérdezte Pine.

Pár pillanattal később Blum bekísérte a látogatót.

Clint Dobbs volt az, az FBI arizonai irodájának a vezetője. A több mint száznyolcvan centiméter magas, széles vállú, őszülő férfi az ötvenes éveiben járt, és már kezdett pocakot eresztetni. Anynyival magasabban állt a ranglétrán, hogy Pine csak olyankor találkozott vele személyesen, ha tényleg valami katasztrófáról volt szó. A nő úgy vélte, most is ez a helyzet. Meglepődött, hogy Dobbs egyedül érkezett, mert máskülönben mindig egy rakás ügynök kísérte. Nem értette ennek az okát.

Dobbs leült az íróasztal előtti székre, Pine pedig talpra ugrott a felettese láttán. Blum már éppen magukra akarta hagyni őket, amikor Dobbs felemelt kézzel jelzett neki.

– Nyugodtan maradjon, Carol. Ezt magának is hallania kell.
Blum Pine-ra pillantott, majd ott maradt az asztal mellett állva.
Dobbs kifejezéstelen arccal nézett az ügynökére.

– Üljön le, Pine!

– Gondolom, a tegnapelőtti ügyről van szó – szólalt meg a nő, miután helyet foglalt.

– Igen, hacsak nem hagyott helyben egy másik embert is, akiről nem tudok – felelte a férfi mogorván.

– Nem, uram – válaszolta Pine halkán. – Csak az az egy volt.

Dobbs bólintott.

– A fickó, akit elkapott, egy Clifford Rogers nevű férfi, közismert szexuális bűnöző. Hat hónappal ezelőtt hagyta el a börtönt, ahová egy kilencéves kislány elrablásáért és megerőszakolásáért került. Feltételesen helyezték szabadlábra, mindössze tizenkilenc év után. A börtönök zsúfolásig tele vannak, és a szemét ügyvéd, akit ez a rohadék felfogadott, talált valami formai problémát, és bejött neki. Rogerst meggyanúsították, hogy két héttel a szabadulása után megölt egy nyolcéves kislányt, de a holttestet még nem találták meg, ezért muszáj volt elengedni. Négy másik áldozat esetében is ugyanez a helyzet az elmúlt harminc évben. Hihetetlen, micsoda szörnyeteg, de a holttestek hiányában a bíróság nem tudta rábizonyítani a négy áldozatot, ezért csak a kilencéves megerőszakolásáért ítélték el. A mostani kislányt egy focimeccsről rabolta el, és szegény már biztosan nem élne, ha maga nem lép közbe. De hála istennek, most már otthon van a családjával.

– Rogers visszanyerte az eszméletét?

– Igen.

– És?

– Azt állítja, hogy maga ok nélkül majdnem agyonverte.

– Ezt mondja?

– Igen, és mi a maga verziója?

– Az, hogy a munkámat végeztem... talán kissé túlbuzgón.

– Értem.

– Ő mást mondott?
– Nem igazán érdekel, mit mond az az ember – felelte Dobbs, ami meglepte Pine-t, mert a férfi máskor mindig a szabályok betartásával cselekedett.

– Nem nyújtott be panaszt ellenem?

– Nyilván ez a terve.

– De az ember időnként meggondolja magát – szólt közbe Blum.

Dobbs egyenesen a nő szemébe nézett.

– Pontosan mire gondol, Carol?

– Hat évvel ezelőttre, Voorhies ügynökre, Tucsonból.

– Jó a memóriája – bólintott Dobbs.

– A lényeg az, hogy sikerült megegyezésre jutni, és Voorhies ügynök azt tette, amit tennie kellett. Azóta is nagyon eredményes ügynök.

– És tulajdonképpen mit csinált? – kérdezte Pine.

– Maradjunk annyiban, hogy átlépett bizonyos határokat – válaszolta Dobbs, majd hátradőlt, és az arcán látszott, hogy komolyan eltöpreng valamin. – Mit szólnának a következőhöz? Én elmegyek, és beszélek Mr. Rogersszel, hátha sikerül meggyőzőnöm, hogy egy hivatalos panasz maga ellen talán nem szolgálja az érdekét.

– Uram, nem szeretném, ha bármilyen problémája lenne amiatt, amit tettem – mondta Pine.

– Pont ezért ajánlom ezt a megoldást. Maga kiváló ügynök, és én nem akarom tönkretenni a karrierjét.

– Maga szerint Rogers belemegy? – kérdezte Blum.

– Amikor börtönben volt, könyörgött, hogy magánzárkát kapjon, és kapott is. Ha most visszamegy egy normális zárkába azzal, hogy kislányokat erőszakolt és ölt meg, akkor nagyjából öt percig lenne életben. És tisztában van vele, hogy ezt bármikor elintézhették.

– Helyes, ez jó tervnek tűnik – konstataulta Blum a főnökére nézve.

– De biztosan lesz belső vizsgálat – vetette közbe Pine.

– Maga nem használta a fegyverét, az ürge nem halt meg. Rogers nem fog panaszt emelni. Sőt, azt hallom a coloradói kollégáktól, hogy a polgármester a legszívesebben átadná magának a város kulcsait.

– Jól van – mondta Pine kétkedően.

Dobbs felegyenesedett a széken.

– De nem akarok kertelni, Pine. Amit tett, az túlment egy bizonyos határon. Egyetlen szabadkártyája volt, de ezt most kijátszotta.

– Ez azt jelenti, hogy nem nézek fegyelmi vizsgálat elé?

– Azt, de ez csak a mostani esetre vonatkozik.

– Köszönöm, uram – mondta Pine, és lesütötte a szemét. – Nagyon köszönöm, sokkal rosszabbra számítottam.

– Isten tudja, milyen régóta nem volt szabadságon! – kapott a szájához Dobbs.

– Szabadságon? Nos, igazából nemrég kaptam szabads...

– Mindketten tudjuk, hogy az nem valódi szabadság volt. Az emberek nem kerülnek többször is életveszélybe egy nyaralás során.

– Nos, igen, uram. Ha így nézzük, akkor valóban nagyon rég pihentem.

– Én minden évben elmegyek horgászni. Sosem fogok semmit, de minden pillanatát élvezem.

– És mit gondolt, mennyi időre kellene szabadságra mennem?

Dobbs felállt, begombolta a zakóját, és az ajtó felé indult.

– Amennyit csak szeretne, Pine – fordult vissza a nő felé. – Apropó, hogy sikerült a látogatása Tor börtönében?

– Nem volt valami eredményes.

– Gondolom, nem egyszerű eset ez a Daniel Tor.

– Mintha egy NBA-csapat játszana középiskolások ellen.

– Egy életre bezárták a fickót. Maga viszont szabad. Bár bizonyos értelemben maga is fogoly. Ön szerint?

– Hát... igen, lenne egy-két elintéznivalóm.

– Jó válasz.

– És szerintem nekem is vele kellene mennem, hogy segítsék neki – szólalt meg Blum.

Mindketten ránéztek, majd Dobbs lassan megszólalt:

– Ez csak Pine-tól függ.

– Carol, magának nem kell...

– De igen, kell – vágott közbe Blum.

– Én mindenesetre magukra hagyom önöket, hogy ezt megbeszéljék – jelentette ki Dobbs, majd biccentett a két nő felé, és távozott.

Blum Pine-ra nézett, aki visszabámult az asszisztensére.

– Carol, ez már régen történt, sok-sok évvel ezelőtt.

– Én meg azt látom, hogy bármilyen ügyet is kezd el, mindig megoldja.

– Már háromszor találkoztam Torral.

– De az azért nem biztos, hogy neki köze van a testvére eltűnéséhez.

Pine a kezét bámulta.

– Nem... nem tudom, készen állok-e erre.

– Ha kíváncsi a véleményemre, akkor én azt mondanám, hogy igen. Készen kell állnia. És ahogy Dobbs mondta, épp most játszotta el az egyetlen szabadkártyáját. És nem hagyhatja el az FBI-t csak úgy, maga ügynöknek született!

Pine felemelkedett az asztal mögött.

– De ez nem a maga problémája.

– Az asszisztense vagyok, segítek magának. Csak így történhet.

– Ez nagyon kedves öntől – mosolygott Pine a nőre, majd a távolba meredt. – Akkor be kell csomagolnunk az útra.

– Az útra?

– Az időutazásra, Carol. Visszamegyünk az időben.

4. fejezet

– Tudom, hogy azt mondta, időutazásra megyünk, de ez most olyan, mintha szó szerint visszaléptünk volna az időben – jegyezte meg Blum.

Pine vezette a bérelt autót, Blum az anyósülésen ült. Először Atlantába repültek, majd több mint két óra autózás után értek Sumter megyébe, pontosabban Andersonville-be. A georgiai kisvárosban nagyjából kettőszázötvenen laktak. A két nő a település kopottas főutcáján haladt.

– Valamikor a hetvenes években a polgármester és még páran elhatározták, hogy turistaparadicsommá változtatják a várost, mégpedig úgy, hogy visszaállítják abba az állapotába, ahogy a polgárháború idején kinézett. Ez itt a Church Street, a tulajdonképpeni főutca. A vasúti sín merőlegesen szeli át; a rabokat vonaton szállították a börtönbe. Sokuk számára az volt az utolsó utazás.

– Közel van a börtön?

Pine leállította az autót, és az aszfaltra mutatott.

– Látja az útra festett lábnyomokat? A rabokat jelképezik, akik innen még négyszáz métert gyalogoltak a börtönig. Valószínűleg az volt életük leghosszabb sétája.

Blum megborzongott.

– Milyen borzalmas lehetett!

– A közelben kialakítottak egy majdnem háromhektáros területet. Pionír Farmnak hívják. Van kovácsműhely, börtön, füstölőház, cukornádat őrölő malom meg más egyéb attrakció. Ott láthatja a feliratot: *Köszöntjük az Andersonville-i Polgárháborús Faluban.*

– És még lakókocsipark meg étterem is van – tette hozzá Blum arrafelé fordulva.

– Évente nyolcvanezer ember látogat ide, úgyhogy azt hiszem, bejött a polgármester ötlete. Az igazán nagy esemény azonban csak most lesz, nemsokára.

– És mi az?

– Polgárháborús csatákat játszanak el. Újra megvívják őket, ahogy azt errefelé mondják. Zenés felvonulás is lesz, errefelé fognak elhaladni. Katonák kék és sötétzöld egyenruhában, több zenekar, sortánc, és persze rengeteg étel, ital. Nagy buli. Mindenfélét árulnak ilyenkor, lehet venni katonai egyenruhát, puskákat, zászlókat, kardokat, takarót meg sok mást is. És csak négy dollár a belépődíj.

– Honnan tudja?

– Ott van a reklám.

A két nő egymásra mosolygott.

– Tehát ezért jön ide annyi turista – jegyezte meg Blum.

– Nem kizárólag. Sokan érkeznek a hírhedt konföderációs börtön miatt, ami szintén itt volt a polgárháború során.

– Idejönnek, hogy megnézzenek egy börtönt? Ez elég bizarr.

– A leghírhedtebb börtön volt a polgárháborúban. Körülbelül tizenháromezer unionista hadifogoly halt meg itt. Van egy hatalmas katonai temető meg egy nemzeti emlékhely. És azt is olvastam, hogy létrehoztak egyfajta hadifogolyközpontot is. A börtön parancsnokát, Henry Wirzet háborús bűnösként akasztották fel. – Az utca közepén egy hatalmas obeliszkre mutatott. – Az a Wirz-emlékmű.

– Várjunk csak egy kicsit! Emlékművet kapott egy háborús bűnös?

– A Konföderáció Leányai nevű szervezet emeltette. Szerintük Wirz megítélése nem megfelelő, és csak bűnbaknak használták. – Pine egy pillanatra megállt, mielőtt folytatta volna: – Tor tudta, hogy Wirzet felakasztották. Még az első találkozásunkkor mesélte, amikor megmondtam neki, hogy Andersonville környékén nőttem fel.

– Tehát itt járt akkoriban?

– Ebben az államban működött a testvérem elrablása idején. Macon, Atlanta, Columbus, Albany, ezekben a városokban gyilkolt. Ezért jutott eszembe, hogy talán ő rabolta el Mercyt. De az is lehet, hogy utánaolvasott az életemnek az első találkozásunk előtt, és akkor akadt rá Wirz történetére. Lehet, hogy korábban nem tudott róla.

– A repülőn azt mondta, egy hipnoterápia után jutott eszébe, hogy talán Tor lehetett az elkövető.

– Hát igen, a tyúk vagy a tojás problémája – bólintott Pine. – Természetesen már a hipnózis előtt is tudtam Torról, így aztán elképzelhető, hogy már korábban benne volt a tudatalattimban, hogy talán ő tette. Ezt a lehetőséget ő is felvetette az utolsó találkozásunk alkalmával. De már nekem is eszembe jutott.

Blum ismét megborzongott.

– El sem tudom képzelni, hogy ilyen emberrel legyek egy helyiségben, azt meg főleg nem, hogy beszéljek is vele.

– Kétségtelen, hogy igen ügyesen idegesíti fel az embert, ehhez kiválóan ért. Kifogatja az ember szavait, és hiába szörnyeteg, nagyon normálisan is tud viselkedni, sőt, sokszor még logikusnak is tűnik a gondolkodása.

– Félelmetes.

Pine felidézte magában az óriást, aki oly sok ártatlan ember életét oltotta ki.

– És ez még közel sem a megfelelő szó a jellemzésére.

– Na, akkor a városról ennyit kell tudni? Mindenki az idegenforgalomban dolgozik?

– Nem. A hatvanas években nyílt egy bánya és egy finomítóüzem. Hetente több ezer tonna bauxitot szállítanak el tehervagonokban.

– Bauxitot?

– A környékre jellemző kaolinittalajból bányásszák. Egy Mulcoa nevű cég végzi a bányászatot. Régebben az alumíniumgyártás-

hoz használták, ma már inkább csiszolókhöz és a hidraulikus resztesztés nevű eljáráshoz, amivel olaj- és gázlelőhelyek tárhatók fel. Manapság nagyon elterjedt ez a technika, úgyhogy elég jó üzlet a bauxitbányászat. – Továbbhaladva Pine az egyik épületre mutatott. – A Dobos Fiú Polgárháborús Múzeum. Egyenruhákat, zászlókat, fegyvereket és más tárgyakat állítanak itt ki a polgárháború korából.

– Jó látni, hogy a polgárháború még mindig jövedelmező üzlet egyeseknek. Én nem sokat tanultam róla, ahol én felnőttem, ott ez nem volt túl érdekes.

- Itt, délen ez egyfajta második vallás.
- És maguk merre laktak?
- Mindjárt megmutatom.

A régi házukhoz vezető út ugyanolyan volt, mint ahogy Pine emlékeiben élt: kanyargós, elszigetelt földút, tele kátyúkkal.

Blum körülnézett. Vagy másfél kilométert haladtak, és egyetlen házat sem láttak.

– Mivel kötötték le magukat, amikor kicsik voltak? Úgy látom, nem nagyon találhattak játszótársakat a környéken.

– És anyáknak kocsija sem volt. A család egyetlen autójával apánk járt dolgozni a bányába. Így aztán gyalogoltunk, később meg bicikliztünk. De legtöbbször a saját udvarunkon játszottunk. Anyánk hétvégén elvitt minket Americusba, ahol bevásároltunk, és elintézte, amit akart. Ott vett fel minket az iskolabusz – mutatott Pine egy öreg, terebélyes tölgyfára. – Csak elsősök voltunk, amikor Mercy eltűnt.

Valami irritálta Pine torkát, ezért köhögni kezdett, lassított az autóval, a feje tetejére tolta a napszemüvegét, és megdörzsölte a szemét.

Blum tétován nézett rá.

- Mióta nem járt itt? – kérdezte.

Pine-nak kellett néhány másodperc, hogy összeszedje magát, és visszategye a napszemüvegét.

– Mercy eltűnése után nem sokkal elköltöztünk, és azóta nem voltam itt.

– Egyszer sem?

Pine a fejét rázta.

– Carol, miért jöttem volna vissza?

– Azt hiszem, megértem – felelte az asszony, és a kezét gyengéden Pine vállára tette. – Mesélte, hogy az apja öngyilkos lett.

– Igen, a születésnapomon. A szájába vette a puskáját, és meghúzta a ravaszt.

– A születésnapján? Ez szörnyű!

– A maga bizarr módján így tudatta velem, hogy gondol rám. Tudja, a szüleim saját magukat okolták a történekeért, aztán eljutottak oda, hogy egymást okolták. Ezért is váltak el később. A földszinten ittak és füveztek, amikor Mercy elrabolták, nekem meg betörték a fejem.

– Micsoda büntudatot érezhettek! – csóválta a fejét Blum.

Az egyik kanyar után egy lepusztult, düledező, deszkaburkolatú ház bukkant fel a földút végén.

– Úgy tűnik, senki sem lakik már itt – jegyezte meg Blum.

– Szerintem téved – mutatott Pine egy régi Ford pick-up felé, amely a ház mögött állt, félig takarásban. Több volt rajta a rozsda, mint a festék. A verandán egy vaskos, fekete labrador aludt, barna nyakörvvel a nyakában.

– Lehet, hogy tényleg lakik itt valaki? Pedig a házat ledöntené egy nagyobb szélroham.

Pine felvonta a szemöldökét.

– Sok összedőlт házat lát Arizonában, a semmi közepén? Az emberek ott élnek, ahol tudnak.

– Ez igaz.

Megálltak a poros előkertben, és kiszálltak a kocsiból. Pine alaposan végigmérte az épületet, ahol élete első hat évét töltötte. Ki-

sebb volt, mint ahogy emlékezett, de az ember felnőttként mindig ezt tapasztalja.

Az első ajtó nyitva állt, a veranda megsüllyedt a gravitációnak és a korhadó deszkáknak köszönhetően. Az egyik ablak megrepedt, a deszkák megvetemedtek. A festék lepattogzott, az udvaron kupacban állt a szemét. Egy közel kétszáz literes olajoshordóból kiállt a füstölgő szemét. Nyilván így szabadultak meg a hulladéktól.

A kutya megmozdult, majd lassan felállt az ízületi gyulladással lábaira, és pár erőtlen ugatást hallatott. Őszülő pofája meglehetősen bizonytalannak tűnt.

– Helló, kutyus! Mi a helyzet? – szólt hozzá Pine megnyugtató hangon.

Az egyik öklét előrenyújtva lassan közeledett a kutya felé. Hagyta, hogy az állat megszagolja, majd megvakargatta a fülét, mire a kutya viszonzásképp megnyalogatta Pine kezét.

A nő leült a verandán, és körülnézett a kutya fejét simogatva, miközben Blum ott állt mellette.

– Kíváncsi lennék, ki lakhat itt – töprengett az asszony.

– Én volnék az.

Megfordultak, és egy férfit láttak, aki éppen akkor bukkant fel a ház sarka mögül. A tizenkét milliméteres, dupla csövű Remington puska egyenesen rájuk célzott.

5. fejezet

Pine felállt.

– Tényleg itt lakik? – kérdezte. Nyugodt tekintetét nem vette le a férfiról, de a jobb kezével észrevétlenül a pisztolya felé közelített.

A férfi magas volt, szikár, és gránitkeménységűnek látszott, pedig a haja és a szakálla már megöszült. Izzadságfoltos Stetson kalapot viselt, amely alól kikandikáltak a rakoncátlan, hófehér tincsek. Az arcát kikezde a nap és a szél, az erőteljes ráncok meglepően mélynek tűntek. Pine úgy saccolta, hogy a férfi jóval hatvan fölött járhatott, de ennek ellentmondtak a rövid ujjú pólója alól kilátszó izomkötegek. A kifakult farmernadrág szorosan tapadt a hosszú lábára és a karcsú csípőjére, az elnyűtt cipőjét talán csak a szentlélek tartotta egyben.

– Igen, ami azt jelenti, hogy maguk birtokháborítást követnek el.

– Régen ebben a házban éltem – mondta Pine a ház felé sandítva.

A férfi egy kicsit leengedte a fegyvert.

– Mikor?

– A nyolcvanas évek közepétől.

– Akkor még csecsemő lehetett – nézett rá a férfi csodálkozva.

– A testvéremmel együtt.

– Ő a mamája? – biccentett a férfi Blum felé.

– Nem, ő a barátnőm.

– És mit keresnek erre felé? Egy kis városnézés? Nincs túl sok látnivaló, csak a temető meg a konföderációs börtön.

– Azért jöttem vissza, hogy megnézzem a régi otthonomat. Maga mióta lakik itt?

- Kábé három éve. Kik maguk?
- A nevem Atlee Pine, ő pedig Carol Blum.
Blum szúrós tekintettel nézett a férfira.
- És magát hogy hívják?
- Cyrus Tanner, de a barátaim csak Cynak szólítanak.
- Tudom, hogy igazából nem vagyunk barátok, de hívhatom én is Cynak? – kérdezte Blum. – És kérhetném, hogy fordítsa el a puskáját? Mindkettőnknek nagyon jók az idegei, de tudjuk, hogy a fegyverekkel előfordulhatnak balesetek.
- Hogyan? Ja... persze, bocsánat.
- A férfi leengedte a puskát, és idegesen nézett a két nőre.
- Szóval, mit akarnak itt?
- Csak egy kicsit körülnézni, nosztalgiázni – felelte Pine. – Maga Andersonville-ből való?
- Nem, Alabamából érkeztem ide, előtte meg Mississippiben éltem.
- Tehát megvette a házat?
- Nem mondanám – kuncogott a férfi. – Nincs annyi pénzem, hogy vegyek egy házat, még egy ilyen ócskát se tudnék. Én csak... bérelem. Roscoe-val együtt lakunk itt – mutatott az idős labrador felé, aki ismét lefeküdt. – Igaz, haver?
- Roscoe örült, hogy hallotta a nevét, és kissé megvillantotta sárga fogait.
- Mi ketten nagyon régóta vagyunk együtt. Sose volt még ilyen jó barátom, mint Roscoe, messze jobb, mint az emberek.
- Nem bánja, ha egy kicsit körülnézek? – kérdezte Pine.
- Nincs túl sok látnivaló.
- A bányában dolgozik? – kérdezte Blum.
- A férfi az asszonyra kapta a tekintetét.
- A bányában? Nem, alkalmi munkákat vállalok a környéken. Érték a gépekhez, motorokhoz. Ha valami javításra szorul, akkor valószínűleg meg tudom oldani. Kézpénzért dolgozom, mert nem szeretek adót fizetni. Így megélek, tudom fizetni a számláimat, van tető a fejünk felett Roscoe-val. Maguk mivel foglalkoznak?

Pine elővette az igazolványát.

– FBI-ügynök vagyok, Carol pedig az asszisztensem.

Tanner dühösen nézett rájuk.

– Szövetségi ügynök? Nézze, nem komolyan mondtam azt az adózásról...

– Mr. Tanner, nem az adóhatóságtól jöttem, és nem is nagyon érdekel a maga filozófiája az adófizetésről. Vagy a nemfizetésről.

– Oké, oké! – morogta a férfi, de nem látszott rajta, hogy sikerült volna meggyőzni. – Na de tényleg, mit csinálnak erre felé? Ez a hely nincs benne a hivatalos polgárháborús túrában – tette hozzá halvány mosollyal.

Pine először Blumra pillantott, és csak azután a férfira.

– Majdnem harminc évvel ezelőtt innen rabolták el a testvéremet. Az elkövetőt sosem találták meg, ahogy a nővéremet sem. Azért jöttem vissza, hogy megpróbáljam kideríteni az igazságot.

A cigaretta kis híján kiesett a férfi szájából.

– Uramisten! Ezt most komolyan mondja?

– Sose voltam még ilyen komoly.

– Én nem tudtam erről, amikor ideköltöztem – nézett a házra a férfi.

– Honnan tudta volna?

– És azt mondja, nem kapták el azt a rohadékot?

– Ahogy a nővéremet sem találták meg.

– Szóval... azért jött ide, hogy nyomokat keressen? Nagyon sok idő eltelt azóta.

– Nem azért jöttem, hogy helyszínelést végezzek, ha erre gondol. De szeretnék megtudni pár dolgot, és úgy gondoltam, a legjobb, ha itt kezdem.

A férfi a verandára tette a puskát.

– Szeretné bejárni a házat?

– Nagyon örülnék neki. Biztos, hogy ott akarja hagyni a puskáját? – kérdezte Pine.

– Nincs is megtöltve. Csak azért tartom, hogy a srácokat elijesztessem vele.

– Sok látogatója van?

– Főleg kölykök, akik helyet keresnek, ahol dughatnak meg piáhatnak. Egyik ellen sincs kifogásom, csak ne az én házamban tegyék.

A férfi az első szobába vezette a két nőt. A tapéta cafatokban lógott a falról, a berendezést pedig mindössze egy citromzöld babzsákfotel, egy összekaristolt kis asztal és egy vizeletfoltokkal elcsúfított, koszos szőnyeg alkotta. Az asztalkán egy régi, bumfordi tévékészülék állt, a tetején egy szobaantennával.

– Roscoe-nak gondjai vannak a veséjével – jegyezte meg Tanner, amikor a foltokra nézett, és látszott, hogy kissé zavarban van.

– Milyen a vétel errefelé? – kérdezte Blum.

– Nagyon szar. De próbálkozom, és néha bejön valami. Többnyire sport – vigyorodott el. – Ha híradó, akkor azonnal leveszem a hangot, olyan borzalmasak a hírek.

Pine egy pillanatig körbenézett a helyiségben. Nehéz volt elképzelnie, hogy valaha itt lakott. Teljesen idegennek tűnt a hely.

– Hol aludtak a testvérével? – kérdezte Blum.

– Az emeleten – mutatott felfelé Pine.

Tanner hátrébb húzódott, és előreengedte a nőt az összekaristolt, szőnyeg nélküli lépcsőn.

Pine lépésről lépésre közelebb került ahhoz a szörnyű éjszakához 1989-ben. A lépcsőn felérve szíven ütötte a hálósobaajtó látványa, az agya visszatért élete akkori szakaszába. Egy darabig a csukott ajtóra meredt, mintha az egy egészen másik univerzumra nyílna, ahol majd minden kérdésre választ kaphat.

Ne tegyük túl magasra a léceket!

– Nyugodtan menjen be, hölgyem – szólalt meg Tanner. – Nincs bent semmi, én odalent alszom a babzsákon. Nincs ágyam.

Pine úgy szorította meg a kilincset, mintha az volna az egyetlen dolog, amely a földhöz köti, aztán elfordította, és az ajtó kinyílt. Ő belépett, és gondolatban a szobával együtt visszarepült az időben a nyolcvanas évek végére, élete legborzalmasabb pillanatához.

Látta az ágyat, az éjjeliszekrényt, az olcsó lámpát, a komódot,

amelyen Mercyvel a babáikat tartották. Az *Én kicsi pónim* mintájú szőnyeget. A kis szekrényt, amelyben kevéske ruhájuk lógott. A kék labdát, amit Pine annyira szeretett rugdosni és dobálni, a kis balett-ruhát, amit Mercy – aki lányosabb volt, mint Atlee – egyenesen imádott. Addig viselte, amíg olyan koszos nem lett, hogy a fehérből szinte barnára változott, és az anyjuknak úgy kellett elcsennie egy éjszaka, hogy, mosógépük nem lévén, a mosdóban kimoshassa.

És végül meglátta a szoba egyetlen ablakát. Amelyen keresztül Tor vagy valaki hozzá hasonló bemászott, és a kesztyűs kezével befogta a két kislány száját. Aztán következett a mondóka, miközben ujjával a homlokukra koppantott. Mercynek jutott a sors, hogy a férfi elvigye, Pine-nak pedig betörte a koponyáját, és otthagya meghalni. Másnap reggel az anyjuk a fűtől és a sörtől kábultan tántorgott be a szobájukba. És szembesült vele, hogy az egyik lánya félholtan fekszik, a másik pedig eltűnt.

Pine maga előtt látta, ahogy a mentő a kórházba viszi, ideges arcok hajolnak fölé, az autó mennyezete vakítóan fehér – talán már a mennyország lehet –, majd rohanva gurítják végig a kórházon. Aztán következett a tüszúrás, az altatónak köszönhető öntudatlanság, a koponyáján ejtett vágás és a helyreállító műtét, bár ennek akkoriban nyilván nem volt tudatában. Mindezt pedig egy hosszú és szörnyű gyógyulás követte. Szörnyű, mert nem értette, mi történt vele.

A nő azt is látta, ahogy hazatérve a szülei vigasztalhatatlanok, mert Mercy még mindig nem került elő. Képtelenek voltak beszélni a másik lányukról, egy pillanatra sem tudták magára hagyni Pine-t, mégsem vették fel szívesen, és semmit sem mondtak neki a történetekről. Mindhármuk vállát büntudat nyomta, amely végül össze-roppantotta a megmaradt kis családot.

– Pine ügynök?

A nő úgy riadt fel ezekből a gondolatokból, mintha egy műtét után ébredt volna. Hirtelen éber lett, és kíváncsi, de valahogy még mindig össze volt zavarodva egy kicsit, mintha mély vízből emelkedett volna túlságosan gyorsan, amitől halálos veszélybe kerülhet.

Blum aggódva nézett rá.

– Minden rendben?

– Igen – bólintott Pine. – Csak előjöttek a régi emlékek.

– És hasznosak lehetnek?

Pine az ablakhoz ment, és kinyitotta.

– Létra. A férfinak létrát kellett használnia, hogy feljusson ide.

– És megtalálták? – kérdezte Tanner kíváncsian.

– Nem, én legalábbis nem tudok róla. Mindössze hatéves voltam, a rendőrség nemigen beszélt velem. Főleg, miután kiderült, hogy nem tudok segíteni nekik.

– Meggyanúsítottak valakit? – kérdezte Blum.

– Az apám volt az első és valószínűleg az egyetlen gyanúsított.

Blum és Tanner egymásra pillantott.

– Gondolja, hogy ilyet tett volna a saját gyerekeivel? – hitetlenkedett Tanner.

– Nem, nem az apám volt. Őt felismertem volna. És miért jött volna az ablakon át? Rádadásul egész éjjel ittak és füveztek anyával. A lépcsőt sem tudta volna megmászni, nemhogy egy létrát. Láttam, hogy a férfi az ablakon át jött be, de az igaz, hogy nem tudtam személyleírást adni róla.

– És a rendőrség nem hitt önnek? – kérdezte Blum. – A vallomása után is az apját gyanúsították?

– Ezért is kellett elköltöznünk. A városban mindenki úgy gondolta, hogy ő tette, bár semmilyen bizonyíték nem támasztotta ezt alá.

– És az apja? – érdeklődött Tanner.

– Már meghalt.

– Hát az anyja?

Pine nem felelt azonnal. Az anyja rejtélye még Mercy eltűnését is beárnyékolta, legalábbis ő így látta. Blum kíváncsian nézett rá, de úgy tűnt, Pine nem veszi észre.

– Erről inkább nem beszélnek – mondta végül a nő.

Becsukta az ablakot, de előtte még egy kicsit kutatott az emlé-

keiben, visszatért ahhoz az éjszakához, és igyekezett megerősíteni, hogy valóban Daniel Tor hatolt be a szobájukba. De arra jutott, amit várt: semmilyen bizonyítéka nem volt erre.

Kimentek a házból, Pine leült a verandán, és megsimogatta Roscoe fejét.

– Kedveli magát – mondta Tanner elismerően. – És Roscoe nagyon jó emberismerő. Ha nem tetszik neki, akit idehozok, akkor az illető többet nem is jön vissza. Bizony, a jó öreg Roscoe megóv attól, hogy rossz döntéseket hozzak. Legalábbis sokkal kevesebbet hozok, mint korábban.

– Volt egy időszak az életemben, amikor nekem is jól jött volna egy Roscoe – jegyezte meg Blum, és sokatmondóan összenéztek Tannerrel.

– Köszönöm, hogy bemehettünk a házba, Cy – szólalt meg Pine felállva.

– Sokáig maradnak a városban?

– Ameddig szükséges.

– Akkor lehet, hogy összefutunk. Esténként Roscoe-val egy kis bisztróban eszünk a főutcán. A neve Dutyi, gondolom, a börtön után. Jó a kaja, és olcsó a sör.

– Talán tényleg találkozhatunk ott – mondta Blum.

Tanner levette a kalapját köszönésképpen, és így teljesen láthatóvá vált sűrű, hullámos ősz haja. A gesztushoz szélesen elmosolyodott.

A két nő visszament a kölcsönzött autóhoz, és elhajtott.

– Mindig is kíváncsi voltam, hová tűnhetett a férfi a régi Marlboro-reklámból. Most már tudom.

– Nagyon jól néz ki az ürge! – felelte Blum, és a visszapillantóban nézte Tannert, aki még mindig ott állt a ház előtt. – Valahogy olyan vadul jóképű. Fogadok, hogy még a hasa is kockás.

– Ha igazán egészséges akarna lenni, akkor le kellene szoknia a dohányzásról.

– Ez csak még inkább rásegít a rosszfiúimidszre.

- Hé, Carol, uralkodjon magát!
  - Én mindig uralkodom magamon. És ez azért lehet, mert hat gyerekem van. Ha abba nem bolondul bele az ember, akkor már semmibe.
  - Oké, oké. Csak gondoltam, szólok.
  - Szóval nem szeretne beszélni az anyjáról?
- Pine mondani akart valamit, de aztán mégsem tette. Látszott, hogy újra átgondolja a mondandóját, mielőtt megszólalna.
- Tudom, mi történt az apámmal, de nem tudom, mi történt az anyámmal.
  - Úgy érti, még azt sem tudja... hogyan halt meg?
  - Amennyire tudom, az anyám még él.
  - És nem tudja, hol?
  - Nem.
  - Próbálta megtalálni?
  - Nagyon sokszor, de nem sikerült.
  - FBI-ügynök, és még így sem? Ez hogy lehet?
  - Jó kérdés, Carol. Nagyon jó kérdés.